

det saa gaae Soldaten, som vi sætte paa Post ved vigtige Gjenstande? Er han saa høit lønnet, som en Embedsmand, og indrømme vi ham Ret til at stjæle, idet vi sige til ham, at han ellers sulter? Ret, vi sige tværtimod til ham: Du sulter ikke, og Du behøver ikke alene ikke at stjæle, men Du skal endog afværge Tyverier. Hvorvidt en Koning i det enkelte Tilfælde er tilstrækkelig eller ikke, berøber paa, hvorledes man stiller sine Livsfordringer. Den Køn, hvormed en ringere Soldatbetjent er aflagt, er ligesaa høit, det påstaaer jeg bestandigt, som den Indtægt, hvoraf den største Deel af de næringsdrivende Borgere, der bære Skatterne, lever. Ja, jeg vil endogsaa gaae videre og sige: naar vi sammenligne den Indtægt, som de lønede Bestillingsmænd i private Forhold have, med de offentlige Bestillingsmænds Løn, saa er denne forholdsvis større, end nogensomhelst privat Bestillingsmænds. Vi have saa ofte hørt statistiske Beregninger paa-beraamt som Bevist; lad os her undersøge, hvad Urtekræmmere en betaler sin Svend, hvad Kjøbmanden betaler sin Fuldmægtig, og hvad en Forbakter paa Landet har i Løn, og lad os da see, om det ikke er sandt; jeg siger, at de kongelige Bestillingsmænd ere i Gjennemsnit bedre betalte, og derfor ere de kongelige Bestillinger ogsaa de meest søgte. Vi maae nemlig lægge Mærke til, at de kongelige Bestillingsmænds Løn bestaaer ikke alene i den Pengesum, de hver Dag faae, men tillige deri, at Staten opsparer saa Meget for hver Enkelt, at den kan pensionere ham og tillige Enken efter hans Død, samt Børnene, hvis de ere uforsørgede. Det er en saal stor Herlighed, at den bør tages med i Betragtning. Jeg havde ventet, at den ærede Rigsdagsmand, som aabnede Forhandlingerne idag, da han førte Discussjonen over paa Finansministerens Udtalelse, istedetfor paa den foreliggende Lov, vilde have beklaget, at Finansministeren havde givet en Slags Ud- sigt til, at der skulde komme en Lønningslov, som giver Forhoielse i Gage; thi det er be- klageligt, at Sligt skal blive Tilfælde paa en Tid, hvor vor Finanslov ikke giver nogen Overbalance, men maaskee Underbalance. Jeg siger ikke, at en saadan Lov ikke kan blive

nødvendig, men jeg siger blot, at Nødvendige- heden endnu ikke er beviist, men Nødvendighe- den indtræder i det Dieblif, vi udtale os der- over, saaledes som det er skeet iasten. Dersom Enhver af os var arlig, og kunde give af sit Eget, saa kunde saadanne Udtalelser være be- rettigede; men vi maae ikke glemme, at vi re- præsentere en Mængde skatteyndende Borgere, som, for at kunne betale deres Skatter, ofte maae lide de haardeste Savn, og derfor skulle vi være sparsomme med denne Skat. De Savn, som vi tale om, at de paagjældende Embedsmænd maae lide, naar de ikke enten skulde sulte eller stjæle, er Intet imod de Savn, som de Skatteyndende maae lide, for at udrede deres 1 — 2 eller 3 Mk. i Skat, og som ikke estergives dem; thi, naar de ikke be- tale den, udpanter man dem og sælger Hytten over Hovedet paa dem. Jeg paakalder alle Dem, som kjende Forholdene her i Landet, og spørger Dem, om jeg siger et Ord for- meget. Vi skulle see Stillingen saaledes som den virkelig er, og ikke give en falsk Forestil- ling derom, forat en Mængde Mænd i Sta- ten skal troe, at de lide og lide for Statens Skyld, medens de netop oppebære af Statens Finantsfer en ikke ringe Indtægt. Det er en Drøm, naar den ærede Taler, som først havde Ordet, troer, at vi ved at forøge Gagerne kunne faae udført mere Arbejde og faae færre Bestillingsmænd. Dersom det ærede Medlem vil undersøge samtlige vore Forhold, saa vil han see, at man gjør sig langt mere Umage for at faae en Mængde Levebrød til mange forskjellige, end for at faae enkelte høitbetalte, og han vil faae at høre, at, dersom vi af de enkelte høitbetalte Bestillingsmænd vilde for- lange en Arbejdstid af 6, 8 à 10 Timer om Dagen, saa kaldes det Slaveri, som ikke kan taales, og man indskrænker derfor Arbejdstiden til 4, 5 à 6 Timer. Naar vi derimod tagé Hensyn til den private Forretningsmand, som sidder ved sit Arbejde fra Morgen til Aften og passer paa sine Folk, da finde vi, at han er istand til at faae sine Undergivne til at arbejde ligesaa lang Tid, skjøndt det mangen Gang er vanskeligt nok, men fra Statens Side lader det sig ikke gjøre at staffe sig saamange Timers Arbejde. Man har forsøgt forskjellige